Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (piektā palāta)

2017. gada 13. jūlijā *

Apelācija – Tiesības piekļūt Eiropas Savienības iestāžu rīcībā esošiem dokumentiem – Regula (EK) Nr. 1049/2001 – Piekļuves tiesību izņēmumi – 4. panta 3. punkta pirmā daļa – Šo iestāžu lēmumpieņemšanas procesu aizsardzība – Vide – Orhūsas konvencija – Regula (EK) Nr. 1367/2006 – 6. panta 1. punkts – Sabiedrības intereses vides informācijas izpaušanā – Vācijas iestāžu Eiropas Komisijai nosūtīta informācija par Vācijas teritorijā esošām iekārtām, uz kurām attiecas Savienības tiesību akti par siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas kvotu tirdzniecības sistēmu – Daļējs piekļuves atteikums

Lieta C-60/15 P

par apelācijas sūdzību atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 56. pantam, ko 2015. gada 11. februārī iesniedza

Saint-Gobain Glass Deutschland GmbH, Štolberga [*Stolberg*] (Vācija), ko pārstāv *S. Altenschmidt* un *P.-A. Schütter*, advokāti,

apelācijas sūdzības iesniedzēja,

otra lietas dalībniece –

Eiropas Komisija, ko pārstāv *H. Krämer*, kā arī *F. Clotuche-Duvieusart* un *P. Mihaylova*, pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

atbildētāja pirmajā instancē.

TIESA (piektā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs Ž. L. da Krušs Vilasa [*J. L. da Cruz Vilaça*], Tiesas priekšsēdētāja vietnieks A. Ticano [*A. Tizzano*] (referents), tiesneši E. Borgs Bartets [*A. Borg Barthet*], E. Levits un F. Biltšens [*F. Biltgen*],

ģenerāladvokāts M. Špunars [*M. Szpunar*],

sekretārs M. Aleksejevs [*M. Aleksejev*], administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2016. gada 6. jūlija tiesas sēdi,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2016. gada 19. oktobra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – slovāku.

Spriedums

1 Savā apelācijas sūdzībā *Saint-Gobain Glass Deutschland GmbH* (turpmāk tekstā – "*Saint-Gobain*") lūdz atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2014. gada 11. decembra spriedumu *Saint-Gobain Glass Deutschland*/Komisija (T-476/12, nav publicēts, turpmāk tekstā – "pārsūdzētais spriedums", EU:T:2014:1059), ar ko tā noraidīja *Saint-Gobain* prasību atcelt Komisijas 2013. gada 17. janvāra lēmumu, ar kuru atteikta pilnīga piekļuve sarakstam, ko Vācijas Federatīvā Republika Komisijai nosūtījusi Komisijas 2011. gada 27. aprīļa Lēmuma 2011/278/ES, ar kuru visā Savienībā nosaka pagaidu noteikumus saskaņotai bezmaksas emisiju kvotu sadalei atbilstoši 10.a pantam Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā 2003/87/EK (OV 2011, L 130, 1. lpp.), 15. panta 1. punktā paredzētās procedūras ietvaros, ciktāl šajā dokumentā ir iekļauta informācija par noteiktām Vācijas teritorijā esošām *Saint-Gobain* iekārtām, kura attiecas uz provizorisko kvotu sadali, kā arī darbībām un jaudas līmeņiem attiecībā uz oglekļa dioksīda (CO_2) emisijām 2005.–2010. gadā, iekārtu efektivitāti un laikposmam no 2013. līdz 2020. gadam piešķirtajām provizoriskajām ikgadējām emisijas kvotām (turpmāk tekstā – "apstrīdētais lēmums").

Atbilstošās tiesību normas

Starptautiskās tiesības

2 Konvencijas par pieeju informācijai, sabiedrības dalību lēmumu pieņemšanā un iespēju griezties tiesu iestādēs saistībā ar vides jautājumiem, kas parakstīta Orhūsā 1998. gada 25. jūnijā un Eiropas Kopienas vārdā apstiprināta ar Padomes 2005. gada 17. februāra Lēmumu 2005/370/EK (OV 2005, L 124, 1. lpp.; turpmāk tekstā – "Orhūsas konvencija"), 4. pantā ir noteikts:

"1. Katra Puse nodrošina to, ka, atbildot uz lūgumu sniegt vides informāciju, valsts iestādes, ievērojot turpmākos šā panta punktus un attiecīgās valsts tiesību aktus, sabiedrībai dara pieejamu lūgto informāciju [..]:

a) neprasot, lai lūguma iesniedzējs pamato savu interesi;

[..]

4. Lūgumu sniegt vides informāciju var noraidīt, ja tās izpaušana varētu nelabvēlīgi ietekmēt:

a) valsts iestāžu procedūru [apspriežu] konfidencialitāti, ja šāda konfidencialitāte ir paredzēta attiecīgās valsts tiesību aktos;

[..]

Iepriekšminētos atteikuma iemeslus interpretē sašaurināti, ņemot vērā sabiedrības intereses saistībā ar lūgtās informācijas izpaušanu, kā arī to, vai lūgtā informācija attiecas uz emisijām vidē.

[..]"

Savienības tiesības

3 Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 30. maija Regulas (EK) Nr. 1049/2001 par publisku piekļuvi Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem (OV 2001, L 145, 43. lpp.) preambulas 1., 2., 4., 6. un 11. apsvērumā ir paredzēts:

"(1) Līguma par Eiropas Savienību 1. panta otrajā daļā ir ietverts atklātības princips, saskaņā ar kuru šis Līgums iezīmē jaunu posmu ciešākas Eiropas tautu savienības izveidošanā, kur lēmumu pieņemšana notiek cik vien iespējams atklāti un cik vien iespējams tuvinot to pilsoņiem.

(2) Atklātība dod iespēju pilsoņiem vēl vairāk iesaistīties lēmumu pieņemšanā un nodrošina lielāku pārvaldes sistēmas leģitimitāti un efektivitāti demokrātiskā iekārtā, kā arī nosaka tai lielāku atbildību pilsoņu priekšā. Atklātība veicina demokrātijas un pamattiesību ievērošanas principu nostiprināšanos, kuri noteikti ES Līguma 6. pantā un Eiropas Savienības Pamattiesību hartā.

[..]

(4) Šīs regulas mērķis ir pēc iespējas pilnīgāk nodrošināt sabiedrības tiesības piekļūt dokumentiem un noteikt vispārīgus principus un ierobežojumus šādām tiesībām saskaņā ar EK Līguma 255. panta 2. punktu.

[..]

(6) Būtu jānodrošina plašāka piekļuve dokumentiem gadījumos, kad iestādes darbojas kā likumdevējas, arī saskaņā ar deleģētām pilnvarām, vienlaicīgi nodrošinot iestāžu lēmumu pieņemšanas procedūras efektivitāti. Šādiem dokumentiem vajadzētu būt tieši pieejamiem, ciktāl tas ir iespējams.

[..]

(11) Principā visiem iestāžu dokumentiem ir jābūt publiski pieejamiem. Tomēr atsevišķos gadījumos būtu jāaizsargā sabiedrības un privātās intereses, nosakot izņēmumus. Vajadzētu dot iestādēm tiesības neizpaust iekšējo pārrunu un apspriežu saturu, ja tas ir nepieciešams to pienākumu izpildes nodrošināšanai. Izvērtējot izņēmuma gadījumus, iestādēm būtu jāņem vērā Kopienas tiesību principi, kas attiecas uz personas datu aizsardzību visās Savienības darbības jomās."

4 Šīs regulas 1. pantā "Mērķis" ir noteikts:

"Šīs regulas mērķis ir:

a) noteikt principus, nosacījumus un ierobežojumus, kas saistīti ar sabiedrības vai privātām interesēm, kuri reglamentē tiesības piekļūt EK Līguma 255. pantā paredzētajiem Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas (turpmāk tekstā "iestādes") dokumentiem, nodrošinot iespējami plašāku piekļuvi tiem;

b) izstrādāt noteikumus, kas nodrošina šo tiesību iespējami vienkāršāku izmantošanu;

c) sekmēt labu administratīvo praksi attiecībā uz piekļuvi dokumentiem."

5 Minētās regulas 2. panta "Tiesību izmantotāji un piemērošanas joma" 3. punktā ir paredzēts:

"Šī regula attiecas uz visiem iestādes dokumentiem, tātad uz dokumentiem, ko tā ir izdevusi, saņēmusi vai kuri ir tās rīcībā un skar jebkuru darbības jomu Eiropas Savienībā."

6 Šīs pašas regulas 4. pantā "Izņēmumi" ir noteikts:

"[..]

2. Iestādes var atteikt piekļuvi dokumentam, ja iepazīšanās ar to var kaitēt:

— fiziskas vai juridiskas personas komerciālo interešu, to skaitā intelektuālā īpašuma, aizsardzībai,

— [..]

— pārbaužu, izmeklēšanas un revīziju mērķiem,

ja vien iepazīšanās ar to nav saistīta ar sevišķām sabiedrības interesēm.

3. Var atteikt piekļuvi dokumentam, ko iestāde izdevusi iekšējām vajadzībām, vai iestādes saņemtam dokumentam, kurš skar jautājumu, par ko tā nav pieņēmusi lēmumu, ja iepazīšanās ar šo dokumentu var nopietni kaitēt lēmumu pieņemšanai iestādē, ja vien iepazīšanās ar to nav saistīta ar sevišķām sabiedrības interesēm.

[..]

5. Dalībvalsts var lūgt iestādei atteikt piekļuvi dokumentam, kas ir izdots minētajā dalībvalstī, bez tās iepriekšējas piekrišanas.

[..]"

7 Eiropas Parlamenta un Padomes 2003. gada 28. janvāra Direktīvas 2003/4/EK par vides informācijas pieejamību sabiedrībai un par Padomes Direktīvas 90/313/EEK atcelšanu (OV 2003, L 41, 26. lpp.) 4. panta 2. punktā ir paredzēts:

"Dalībvalstis var paredzēt, ka vides informācijas pieprasījumu noraida, ja informācijas izpaušana var kaitēt:

a) publisko institūciju iekšējo lietu [apspriežu] konfidencialitātei, ja šāda konfidencialitāte ir paredzēta tiesību aktā;

[..]."

8 Eiropas Parlamenta un Padomes 2006. gada 6. septembra Regulas (EK) Nr. 1367/2006 par to, kā Kopienas iestādēm un struktūrām piemērot Orhūsas Konvenciju par pieeju informācijai, sabiedrības dalību lēmumu pieņemšanā un iespēju griezties tiesu iestādēs saistībā ar vides jautājumiem (OV 2006, L 264, 13. lpp.), preambulas 2. apsvērumā ir paredzēts:

"Sestajā Kopienas vides rīcības programmā [..] uzsvērts, cik svarīgi ir sniegt pietiekamu vides informāciju un nodrošināt iespējas sabiedrībai efektīvi piedalīties ar vidi saistītu lēmumu pieņemšanā, tādējādi palielinot atbildību par lēmumu pieņemšanu un tās pārskatāmību, kā arī sekmējot sabiedrības informētību un atbalstu pieņemtiem lēmumiem. Turklāt, tāpat kā iepriekšējās programmas [..], arī šī programma mudina efektīvāk īstenot un piemērot Kopienas tiesību aktus vides aizsardzības jomā, tostarp nodrošināt Kopienas noteikumu izpildi un vērsties pret Kopienas tiesību aktu pārkāpumiem vides jomā."

9 Minētās regulas 1. pantā ir paredzēts:

"1. "Šīs regulas mērķis ir veicināt to pienākumu īstenošanu, kas izriet no [Orhūsas konvencijas], paredzot noteikumus par konvencijas piemērošanu Kopienas iestādēm un struktūrām, jo īpaši:

a) garantējot tiesības piekļūt vides informācijai, ko saņēmušas vai sagatavojušas Kopienas iestādes vai struktūras un kas ir to rīcībā, kā arī izklāstot pamatnosacījumus un praktiskus pasākumus šo tiesību izmantošanai;

b) nodrošinot, ka vides informācija kļūst arvien plašāk pieejama un ir publiski izplatīta, lai panāktu pēc iespējas plašāku sistemātisku vides informācijas publisku pieejamību un izplatīšanu. Tālab jo īpaši veicina datoru sakaru un/vai elektronisko tehnoloģiju izmantošanu – ja tie ir pieejami;

c) paredzot sabiedrības dalību ar vidi saistītu plānu un programmu izstrādē;

d) dodot iespēju Kopienas līmenī griezties tiesā saistībā ar vides jautājumiem atbilstīgi šajā regulā paredzētajiem nosacījumiem.

2. Piemērojot šo regulu, Kopienas iestādes un struktūras cenšas palīdzēt un sniegt ieteikumus sabiedrībai attiecībā uz pieeju informācijai, dalību lēmumu pieņemšanā un griešanos tiesu iestādēs saistībā ar vides jautājumiem."

10 Minētās regulas 2. panta 1. punktā ir noteikts:

"Šajā regulā:

[..]

d) "vides informācija" ir jebkura informācija rakstiskā, vizuālā, audio, elektroniskā vai jebkurā citā materiālā formā par:

[..]

iii) tādiem pasākumiem (arī administratīviem pasākumiem) kā politika, tiesību akti, plāni, programmas, nolīgumi vides jomā un darbības, kas ietekmē vai var ietekmēt i) un ii) apakšpunktā minētos vides elementus un faktorus, kā arī pasākumi vai darbības, kuri paredzēti šo elementu aizsardzībai;

[..]."

11 Šīs pašas regulas 3. panta pirmā daļa ir izteikta šādā redakcijā:

"Regula (EK) Nr. 1049/2001 attiecas uz jebkura pieprasījuma iesniedzēja pieprasījumu piekļūt vides informācijai, kas ir Kopienas iestāžu un struktūru rīcībā, bez diskriminācijas pilsonības, tautības vai dzīvesvietas dēļ un – attiecībā uz juridisku personu – bez diskriminācijas juridiskās adreses vai faktiskās darbības vietas dēļ."

12 Regulas Nr. 1367/2006 6. panta "Izņēmumu piemērošana pieprasījumiem piekļūt vides informācijai" 1. punktā ir paredzēts:

"Attiecībā uz Regulas (EK) Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta pirmo un trešo ievilkumu, izņemot izmeklēšanas, jo īpaši attiecībā uz varbūtējiem Kopienas tiesību aktu pārkāpumiem, uzskata, ka pastāv sevišķas sabiedrības intereses informācijas izpaušanā, ja pieprasītā informācija attiecas uz emisijām

vidē. Attiecībā uz pārējiem Regulas (EK) Nr. 1049/2001 4. pantā paredzētajiem izņēmumiem noraidījuma pamatojumus interpretē sašaurināti, ņemot vērā sabiedrības intereses informācijas izpaušanā un to, vai pieprasītā informācija attiecas uz emisijām vidē."

13 Lēmuma 2011/278 15. panta 1. punktā ir noteikts:

"Saskaņā ar 11. panta 1. punktu Direktīvā 2003/87/EK dalībvalstis Komisijai līdz 2011. gada 30. septembrim iesniedz to iekārtu sarakstu, uz kurām to teritorijā attiecas Direktīva 2003/87/EK, tostarp iekārtu, kas noteiktas saskaņā ar 5. pantu, izmantojot Komisijas sagatavoto elektronisko veidni."

Tiesvedības priekšvēsture

14 *Saint-Gobain* ir sabiedrība, kura darbojas pasaules stikla tirgū un ekspluatē iekārtas, kas ietilpst Eiropas Parlamenta un Padomes 2003. gada 13. oktobra Direktīvas 2003/87/EK, ar kuru nosaka sistēmu siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas kvotu tirdzniecībai Kopienā un groza Padomes Direktīvu 96/61/EK (OV 2003, L 275, 32. lpp.), piemērošanas jomā.

15 Pamatojoties uz Lēmumu 2011/278, *Saint-Gobain* lūdza Vācijas kompetentās iestādes piešķirt bezmaksas emisijas kvotas attiecībā uz trešo periodu, kas paredzēts ar minēto direktīvu izveidotās emisijas kvotu tirdzniecības sistēmas ietvaros, proti, laikposmu no 2013. līdz 2020. gadam.

16 Šajā lēmumā būtībā ir paredzēts, ka dalībvalstis aprēķina provizorisko bez maksas piešķiramo emisiju kvotu skaitu katrai esošajai iekārtai, pamatojoties uz Eiropas Komisijas noteiktajām references vērtībām. Minētā lēmuma 15. panta 1. punktā it īpaši ir noteikts, ka šo aprēķinu rezultāti tiek ierakstīti to iekārtu sarakstā, uz kurām attiecas Direktīva 2003/87 un kuras atrodas katras attiecīgās dalībvalsts teritorijā, un katra valsts nosūta šo sarakstu Komisijai pārbaudei.

17 Ar 2012. gada 3. jūlija vēstuli *Saint-Gobain*, pamatojoties uz Regulu Nr. 1049/2001 un Regulu Nr. 1367/2006, lūdza Komisiju sniegt tai piekļuvi *Excel* tabulai, ko Vācijas Federatīvā Republika bija nosūtījusi Komisijai minētajā 15. panta 1. punktā paredzētās procedūras ietvaros. Šajā tabulā ir ietverta informācija par noteiktām Vācijas teritorijā esošajām *Saint-Gobain* iekārtām. It īpaši *Saint-Gobain* lūdza piekļuvi datiem par "sākotnējo uzstādīto jaudu", kas tika nosūtīti attiecībā uz katru apakšiekārtu, un par laikposmam no 2013. līdz 2020. gadam attiecībā uz katru tās apakšiekārtu bez maksas piešķirto ikgadējo emisijas kvotu provizorisko skaitu.

18 Komisijas Klimata politikas ģenerāldirektorāts ar 2012. gada 23. jūlija vēstuli, pamatojoties uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta pirmo daļu, noraidīja *Saint-Gobain* pieteikumu.

19 Vēlāk Vācijas iestādes publiskoja attiecīgo iekārtu sarakstu un provizoriskas ikgadējās emisijas kvotas, kas piešķirtas katrai iekārtai.

20 2012. gada 7. augustā *Saint-Gobain* iesniedza atkārtotu pieteikumu par piekļuvi dokumentiem Regulas Nr. 1049/2001 izpratnē.

21 Ar 2012. gada 4. septembra vēstuli Komisija pagarināja atbildes sniegšanas termiņu par 15 darba dienām, proti, līdz 2012. gada 25. septembrim.

22 Tomēr ar 2012. gada 25. septembra vēstuli Komisija informēja *Saint-Gobain*, ka nevar tai paziņot gala lēmumu noteiktajā termiņā, jo Vācijas iestādes, ar kurām notikušas apspriedes kā ar pieprasītās informācijas autoriem, vēl nav sniegušas nekādu atbildi.

23 2012. gada 28. septembrī *Saint-Gobain* aicināja Komisiju pieņemt lēmumu par atkārtoto pieteikumu līdz 2012. gada 15. oktobrim.

24 2013. gada 17. janvārī ar apstrīdēto lēmumu Komisija piešķīra daļēju piekļuvi pieprasītajai informācijai, proti, informācijai, ko bija publiskojušas Vācijas iestādes, kā arī nebūtiskām ziņām, kas ietvertas *Excel* tabulā, un atteica piekļuvi pārējai minētās informācijas daļai.

25 Komisija savu atteikuma lēmumu ir pamatojusi ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta pirmo daļu, uzskatot, ka pilnīga pieprasītās informācijas izpaušana nopietni kaitētu tās lēmumpieņemšanas procesam, kas joprojām nebija pabeigts un attiecās uz daudzām iekārtām vairākās dalībvalstīs. Šī iestāde uzskatīja, ka minētās informācijas pilnīga izpaušana ļautu sabiedrībai un, it īpaši, attiecīgajiem uzņēmumiem izvirzīt jautājumus vai izteikt kritiku attiecībā uz dalībvalstu nosūtīto informāciju un ka tas radītu iejaukšanās lēmumpieņemšanas procesā risku. Šī iejaukšanās savukārt varētu būtiski aizkavēt minēto procesu un kaitēt dialogam starp Komisiju un dalībvalstīm.

26 Tā kā pieprasīto informāciju bija iesniegusi Vācijas Federatīvā Republika, Komisija, pamatojoties uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 5. punktu, apspriedās ar šo dalībvalsti, bet pēdējā minētā iebilda pret šīs informācijas izpaušanu. Minētā dalībvalsts, līdzīgi kā Komisija, savus iebildumus pamatoja ar šīs regulas 4. panta 3. punkta pirmajā daļā paredzēto izņēmumu. Konkrēti, tā norādīja, ka Komisija vēl nav pieņēmusi lēmumu saistībā ar minēto informāciju un ka ir ļoti gaidāms, ka šāds lēmums tiks pieņemts paredzētajā termiņā. Komisija uzskatīja šo pamatojumu par *prima facie* atbilstošu.

27 Apstrīdētajā lēmumā Komisija vispirms konstatēja, ka nepastāv sevišķas sabiedrības intereses minētās regulas 4. panta 3. punkta pirmās daļas izpratnē, kas pamatotu pieprasītās informācijas pilnīgu izpaušanu, vienlaikus precizējot, ka *Saint-Gobain* pieteikumā norādītajām interesēm ir pilnībā privāts raksturs. Tālāk šī iestāde secināja, ka konkrētajā situācijā prioritārās intereses ir bijušas nodrošināt, lai lēmums tiktu pieņemts bez jebkādas ārējās iejaukšanās, un saglabāt savstarpējas uzticēšanās gaisotni attiecībās starp Komisiju un Vācijas iestādēm. Turklāt Komisija atgādināja, ka minētās iestādes jau ir publiskojušas būtisku daļu no pieprasītās informācijas, un norādīja, ka līdz ar to sabiedrībai ir bijusi pieeja saskaņotas bezmaksas emisijas kvotu piešķiršanas projekta galvenajiem elementiem.

28 Visbeidzot, minētajā lēmumā Komisija precizēja, ka, pat ja tiktu pieņemts, ka *Saint-Gobain* pieprasītā informācija ir uzskatāma par vides informāciju, atšķirībā no Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta pirmajā un trešajā ievilkumā paredzētajiem izņēmumiem Regulas Nr. 1367/2006 6. pantā nav nekāda noteikuma, kas ļautu izslēgt Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta pirmajā daļā paredzētā izņēmuma piemērošanu.

Tiesvedība Vispārējā tiesā un pārsūdzētais spriedums

29 2012. gada 31. oktobrī *Saint-Gobain* cēla prasību, lūdzot atcelt Komisijas 2012. gada 4. un 25. septembra netiešos lēmumus. Pēc tam, kad 2013. gada 17. janvārī tika pieņemts apstrīdētais lēmums, *Saint-Gobain* lūdza atļauju grozīt savus prasījumus. Apmierinot šo lūgumu, Vispārējā tiesa uzskatīja, ka prasība turpmāk ir vērsta tikai uz šī pēdējā lēmuma atcelšanu.

30 Ar pārsūdzēto spriedumu Vispārējā tiesa noraidīja abus *Saint-Gobain* izvirzītos prasības pamatus un noraidīja prasību.

Lietas dalībnieku prasījumi

31 *Saint-Gobain* prasījumi Tiesai ir šādi:

— atcelt pārsūdzēto spriedumu un apstrīdēto lēmumu;

— pakārtoti – atcelt pārsūdzēto spriedumu un nodot lietu atpakaļ izskatīšanai Vispārējā tiesā;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

32 Komisija lūdz noraidīt apelācijas sūdzību un piespriest *Saint-Gobain* atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Par apelācijas sūdzību

33 Savas apelācijas sūdzības pamatojumam *Saint-Gobain* būtībā izvirza divus pamatus. Pirmais pamats, kas iedalāms divās daļās, ir par Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta pirmās daļas, to aplūkojot kopsakarā ar Regulas Nr. 1367/2006 6. panta 1. punkta otro teikumu, nepareizu interpretāciju, ciktāl Vispārējā tiesa, pirmkārt, esot plaši interpretējusi šīs normas un, otrkārt, neesot atzinusi, ka konkrētajā gadījumā pastāv sevišķas sabiedrības intereses, kas pamato pieprasītās vides informācijas izpaušanu. Otrais pamats ir par Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 5. punkta nepareizu piemērošanu.

Lietas dalībnieku argumenti

34 Pirmā apelācijas sūdzības pamata pirmajā daļā *Saint-Gobain* norāda, ka Vispārējā tiesa, neievērojot prasības, kas izriet no Regulas Nr. 1367/2006, it īpaši tās 6. panta 1. punkta otrā teikuma, attiecībā uz nepieciešamību "sašaurināti" interpretēt Regulas Nr. 1049/2001 4. pantā paredzētos izņēmumus, tostarp minētā panta 3. punkta pirmajā daļā paredzēto izņēmumu, kurš ir vērsts uz iestāžu lēmumpieņemšanas procesa aizsardzību, lai atteiktu piekļuvi vides informācijai, ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā.

35 *Saint-Gobain* atzīmē, ka Vispārējā tiesa esot konstatējusi, ka informācija, kurai ir pieprasīta piekļuve konkrētajā lietā, ir "vides informācija" Regulas Nr. 1367/2006 2. panta 1. punkta d) apakšpunkta izpratnē, un norāda, ka šādas informācijas gadījumā Savienības iestādēm esot jāievēro normas minētajā regulā, ar kuru esot paredzēts piemērot šīm iestādēm Orhūsas konvenciju, kas esot daļa no Savienības tiesiskās kārtības un kas Vispārējai tiesai esot jāņem vērā.

36 Minētajā konvencijā neesot ietverts vispārīgs noteikums, kas būtu līdzīgs noteikumam Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punktā, kurā esot paredzēts, ka piekļuve vides informācijai tiek atteikta tad, ja tās izpaušana nopietni kaitētu attiecīgo valsts iestāžu lēmumpieņemšanas procesam. Gluži pretēji, saskaņā ar minētās konvencijas 4. panta 4. punkta a) apakšpunktu tādā situācijā kā konkrētajā lietā aplūkotā pieteikums par piekļuvi vides informācijai varot tikt noraidīts tikai tad, ja šīs informācijas izpaušana varētu nelabvēlīgi ietekmēt "valsts iestāžu procedūru [apspriežu]" konfidencialitāti, ja šāda konfidencialitāte ir paredzēta attiecīgās valsts tiesību aktos.

37 Šāds atteikuma pamats turklāt esot identisks Direktīvas 2003/4, kuras mērķis ir nodrošināt Orhūsas konvencijas piemērošanu dalībvalstu tiesiskajās iekārtās, 4. panta 2. punkta a) apakšpunktā paredzētajam pamatam.

38 Tātad gan Regulas Nr. 1049/2001, gan minētās direktīvas izpratnē attiecīgais atteikuma pamats, kā tas izrietot arī no Vācijas valsts tiesu prakses, esot jāsaprot tādējādi, ka tas attiecas tikai uz iekšējām apspriedēm saistībā ar lēmuma pieņemšanu, nevis uz apstākļiem, kas ir agrāki par šīm apspriedēm, piemēram, informāciju, uz kuru ir balstītas šīs apspriedes.

39 Turpretim Vispārējā tiesa esot plaši interpretējusi minētās regulas 4. panta 3. punktā paredzēto izņēmumu. Proti, tā esot uzskatījusi, ka atteikums sniegt piekļuvi pieprasītajai informācijai konkrētajā gadījumā ir attaisnots, lai izvairītos no ārējās ietekmes, kas varētu traucēt lēmumpieņemšanas procesa

parasto norisi, it īpaši izraisot būtisku kavēšanos informācijas, kas tikusi nosūtīta Komisijai šīs procedūras ietvaros, pārbaudes procesā un radot nesaskaņas attiecībās ar dalībvalstīm, kas nosūtījušas minēto informāciju, kā rezultātā varētu tikt kaitēts dialogam starp Komisiju un minētajām dalībvalstīm.

40 *Saint-Gobain* ieskatā iespēja, ka vides informācijas – tādas kā konkrētajā gadījumā aplūkotā – izpaušana izraisīs kritiku, nevarot attaisnot tās slepenību, jo šāda sabiedrības izteikta kritika, kas rodas administratīvo procesu pārredzamības dēļ, ir sekas, ko tieši bija paredzēts radīt ar konkrēto tiesisko regulējumu. Proti, tieši šī kritika sekmējot minētā tiesiskā regulējuma mērķus, tostarp mērķi nodrošināt labāku lēmumu pieņemšanu vides jomā, pamatojoties uz informāciju, kas ir pakļauta sabiedrības kontrolei. Turklāt *Saint-Gobain* precizē, ka nedz Regulā Nr. 1367/2006, nedz Direktīvā 2003/4 neesot paredzēti piekļuves atteikuma pamati, kas attiektos uz Komisijas un dalībvalstu attiecību aizsardzību.

41 Visbeidzot *Saint-Gobain* apgalvo, ka Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 80.–82. un 87. punktā vairākkārt kļūdaini esot balstījusies uz ar Regulu Nr. 1049/2001 saistīto Tiesas judikatūru, kas neattiecas uz piekļuvi vides informācijai nepabeigta Komisijas administratīvā procesa ietvaros.

42 Komisija iebilst, no paša sākuma norādot uz pirmā apelācijas sūdzības pamata nepieņemamību. Proti, vispirms, ja šis pamats būtu jāinterpretē tādējādi, ka ar to tiek apšaubīts Regulas Nr. 1367/2006 tiesiskums no Orhūsas konvencijas normu viedokļa, ar to tiktu grozīts Vispārējā tiesā izskatītā strīda priekšmets. Tālāk, ciktāl šis pirmais pamats varētu tikt saprasts tādējādi, ka ar to Vispārējai tiesai tiek pārmests, ka tā nav ievērojusi prasību Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta pirmajā daļā paredzēto izņēmumu interpretēt Orhūsas konvencijas 4. panta 4. punkta a) apakšpunktā ietvertā "valsts iestāžu procedūru [apspriežu]" jēdziena gaismā, šis pamats būtu balstīts uz argumentāciju, kas nav nedz izvirzīta, nedz apspriesta tiesvedībā Vispārējā tiesā. Visbeidzot, minētajā pamatā neesot precīzi identificēti kritizētie pārsūdzētā sprieduma motīvu daļas punkti.

43 Katrā ziņā Komisija uzskata, ka pirmais apelācijas sūdzības pamats nav pamatots. Proti, pirmkārt, gan Orhūsas konvencijas 4. panta 4. punkta a) apakšpunkta, gan Direktīvas 2003/4 4. panta 2. punkta a) apakšpunkta tekstā atsauce esot nevis uz "iekšējām apspriedēm", bet gan vienkārši uz valsts iestāžu "apspriedēm". Ņemot vērā, ka visas dalībvalstis – līdzīgi Savienībai – ir Orhūsas konvencijas slēdzējas puses, esot pilnīgi pamatoti uzskatīt, ka Savienības likumdevējs ar Direktīvu 2003/4 nebija paredzējis noteikt dalībvalstīm materiāltiesiskas saistības, kas atšķirtos no saistībām, kas noteiktas Savienības iestādēm ar Regulu Nr. 1049/2001 un Regulu Nr. 1367/2006.

44 Otrkārt, "apspriežu" jēdziena interpretācija, saskaņā ar kuru tas aptver vienīgi valsts iestādes iekšējās darbības, esot tikai viena no iespējamajām šī jēdziena interpretācijām atbilstoši norādījumiem "Orhūsas konvencijas piemērošanas pamatnostādnēs", ko Tiesa varētu ņemt vērā, lai interpretētu Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta pirmo daļu.

45 Treškārt, kritērijs, kas izvēlēts Orhūsas konvencijas 4. panta 4. punkta a) apakšpunktā, tāpat kā minētās regulas 4. panta 3. punkta pirmajā daļā, esot nevis dokumenta saturs, bet gan šī satura izpaušanas "nelabvēlīga ietekme". Līdz ar to, pat ja dokumentā nav atspoguļotas valsts iestādes iekšējās apspriedes, bet tikai ir ietverti elementi, kas ir izmantoti kā pamats tās lēmuma pieņemšanai, piekļuve šim dokumentam varot tikt atteikta, pamatojoties uz pēdējo minēto tiesību normu.

Tiesas vērtējums

Par pieņemamību

46 Komisija vispirms apstrīd pirmā pamata pieņemamību gadījumā, ja tas būtu jāsaprot tādējādi, ka ar to tiek apšaubīta Regulas Nr. 1367/2006 spēkā esamība no Orhūsas konvencijas normu viedokļa.

47 Tomēr, tā kā *Saint-Gobain* savā replikas rakstā skaidri norādīja, ka ar konkrēto pamatu tā nekādā ziņā neparedz apšaubīt minētās regulas spēkā esamību, un tā kā Komisija to pieņēma zināšanai savā atbildes rakstā uz repliku, vairs nav jālemj par šo Komisijas argumentu.

48 Tālāk Komisija būtībā apgalvo, ka pirmais apelācijas sūdzības pamats esot nepieņemams, jo tas ir balstīts uz argumentāciju, kas nav nedz izvirzīta, nedz apspriesta tiesvedībā Vispārējā tiesā.

49 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka saskaņā ar Tiesas Reglamenta 170. panta 1. punktu apelācijas sūdzībā nedrīkst grozīt Vispārējā tiesā izskatītā strīda priekšmetu.

50 Tātad saskaņā ar pastāvīgo judikatūru Tiesas kompetencē apelācijas ietvaros ir tikai izvērtēt juridisko risinājumu, kas sniegts par tiesvedībā pirmajā instancē apspriestajiem pamatiem. Tādējādi lietas dalībnieks nevar Tiesā pirmo reizi izvirzīt pamatu, kuru tas nav izvirzījis Vispārējā tiesā, jo tādējādi tas Tiesā, kuras kompetence apelācijas ietvaros ir ierobežota, varētu vērsties ar plašāku strīdu nekā iepriekš Vispārējā tiesā izskatītais (Tiesas priekšsēdētāja rīkojums, 2016. gada 7. jūlijs, *Fapricela*/Komisija, C-510/15 P, nav publicēts, EU:C:2016:547, 20. punkts un tajā minētā judikatūra).

51 Tomēr arguments, kas nav ticis izvirzīts pirmajā instancē, nevar tikt uzskatīts par jaunu pamatu, kurš būtu nepieņemams apelācijas stadijā, ja ar to ir tikai izvērsta argumentācija, kas jau tikusi pausta pamatā, kurš bijis izvirzīts prasības pieteikumā Vispārējā tiesā (spriedums, 2014. gada 10. aprīlis, *Areva* u.c./Komisija, C-247/11 P un C-253/11 P, EU:C:2014:257, 114. punkts un tajā minētā judikatūra).

52 Konkrētajā gadījumā ir jākonstatē, kā to norādījis ģenerāladvokāts savu secinājumu 31. punktā, ka *Saint-Gobain* tiesvedībā Vispārējā tiesā atsaucās uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta pirmās daļas, to aplūkojot kopsakarā ar Regulas Nr. 1367/2006 6. panta 1. punktu, pārkāpumu, apgalvodama, ka piekļuves atteikuma pamati ir jāinterpretē šauri. Šim nolūkam *Saint-Gobain* ir skaidri atsaukusies uz šīs pēdējās minētās regulas mērķi, proti, īstenot Orhūsas konvenciju.

53 Ar pirmā apelācijas sūdzības pamata pirmo daļu *Saint-Gobain* pārmet Vispārējai tiesai, ka tā, nospriežot, ka Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta pirmajā daļā paredzētais izņēmums ir piemērojams gan lēmumpieņemšanas procesā sagatavotajiem dokumentiem, gan dokumentiem, kas ir tieši saistīti ar šajā procesā aplūkotajiem jautājumiem, esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā. *Saint-Gobain* uzskata, ka šī interpretācija ir pretrunā Regulas Nr. 1367/2006 6. panta 1. punkta otrajam teikumam, to aplūkojot saistībā ar Orhūsas konvenciju, kuru ar minēto regulu ir paredzēts īstenot, tostarp šīs konvencijas 4. panta 4. punkta a) apakšpunktu.

54 Ir taisnība, ka savā prasības pieteikumā pirmajā instancē *Saint-Gobain* tieši nav minējusi Orhūsas konvencijas 4. panta 4. punkta a) apakšpunktu. Tomēr tā apgalvoja, ka Komisijas izmantotā Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta pirmās daļas interpretācija neatbilst Regulas Nr. 1367/2006 6. panta 1. punktam.

55 Tātad, ņemot vērā, ka pirmā apelācijas sūdzības pamata pirmā daļa attiecas uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta pirmās daļas pārkāpumu, ar *Saint-Gobain* argumentāciju vienīgi tiek izvērsta argumentācija, kas jau izvirzīta pirmajā instancē celtās prasības pamatā, un līdz ar to tā nevar tikt atzīta par nepieņemamu.

56 Visbeidzot Komisija norāda, ka apelācijas sūdzībā nav precīzi identificēti apstrīdētie pārsūdzētā sprieduma punkti.

57 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka Reglamenta 169. panta 2. punktā ir noteikts, ka izvirzītajos tiesību pamatos un argumentos precīzi ir jānorāda apstrīdētie Vispārējās tiesas nolēmuma motīvu daļas punkti. Apelācijas sūdzība, kurā nav identificēti kritizētie pārsūdzētā sprieduma punkti un kļūda tiesību piemērošanā, ko esot pieļāvusi Vispārējā tiesa, ir nepieņemama (šajā ziņā skat. spriedumu, 2016. gada 22. septembris, *NIOC* u.c./Padome, C-595/15 P, nav publicēts, EU:C:2016:721, 95. un 96. punkts).

58 Konkrētajā gadījumā pirmā pamata pirmajā daļā *Saint-Gobain* ir skaidri vērsusies pret pārsūdzētā sprieduma 80.–82. un 87. punktu. Turklāt, ciktāl *Saint-Gobain* pārmet Vispārējai tiesai, ka tā neesot ņēmusi vērā Orhūsas konvenciju Regulas Nr. 1367/2006 6. panta interpretācijā, tai acīmredzami nebija iespējas identificēt konkrētus šī sprieduma punktus. No tā izriet, ka apelācijas sūdzība atbilst Reglamenta 169. panta 2. punkta prasībām.

59 Ievērojot iepriekš minētos apsvērumus, Komisijas izvirzītā iebilde par nepieņemamību ir jānoraida.

Par lietas būtību

60 Ievadā ir jāatgādina, ka atbilstoši Regulas Nr. 1049/2001 preambulas 1. apsvērumam šī regula atbilst LES 1. panta otrajā daļā, kas iekļauta ar Amsterdamas līgumu, definētajam mērķim iezīmēt jaunu posmu ciešākas Eiropas tautu savienības izveidošanā, kurā lēmumu pieņemšana ir cik iespējams atklāta un cik iespējams tuvināta pilsoņiem. Kā atgādināts minētās regulas preambulas 2. apsvērumā, sabiedrības tiesības piekļūt iestāžu dokumentiem ir saistītas ar šo iestāžu demokrātisko raksturu (spriedums, 2008. gada 1. jūlijs, Zviedrija un *Turco*/Padome, C-39/05 P un C-52/05 P, EU:C:2008:374, 34. punkts).

61 Šajā nolūkā minētās regulas mērķis, kā to parāda tās preambulas 4. apsvērums un tās 1. pants, ir piešķirt sabiedrībai tiesības uz iespējami plašāku piekļuvi iestāžu dokumentiem (spriedums, 2013. gada 14. novembris, *LPN* un Somija/Komisija, C-514/11 P un C-605/11 P, EU:C:2013:738, 40. punkts un tajā minētā judikatūra).

62 Ir taisnība, ka šīs piekļuves tiesības ir pakļautas noteiktiem ierobežojumiem, kas pamatoti ar sabiedrības vai privāto interešu apsvērumiem. It īpaši Regulas Nr. 1049/2001 4. pantā atbilstoši tās preambulas 11. apsvērumam ir paredzēta izņēmumu kārtība, kas ļauj iestādēm atteikt piekļuvi dokumentam, ja tā izpaušana var kaitēt kādām ar šo pantu aizsargātām interesēm (spriedums, 2010. gada 21. septembris, Zviedrija u.c./*API* un Komisija, C-514/07 P, C-528/07 P un C-532/07 P, EU:C:2010:541, 70. un 71. punkts un tajos minētā judikatūra).

63 Tomēr, tā kā šādi izņēmumi ir atkāpes no principa, ka sabiedrībai nodrošināma iespējami plašāka piekļuve dokumentiem, šie izņēmumi ir jāinterpretē un jāpiemēro šauri (spriedumi, 2007. gada 18. decembris, Zviedrija/Komisija, C-64/05 P, EU:C:2007:802, 66. punkts, kā arī 2011. gada 21. jūlijs, Zviedrija/*MyTravel* un Komisija, C-506/08 P, EU:C:2011:496, 75. punkts).

64 Runājot par Savienības iestāžu un struktūru rīcībā esošo vides informāciju, Regulas Nr. 1367/2006 mērķis, kā tas paredzēts tās 1. pantā, ir panākt pēc iespējas plašāku sistemātisku šīs informācijas publisku pieejamību un izplatīšanu (šajā ziņā skat. spriedumu, 2016. gada 23. novembris, Komisija/*Stichting Greenpeace Nederland* un *PAN Europe*, C-673/13 P, EU:C:2016:889, 52. punkts).

65 Lai gan saskaņā ar Regulas Nr. 1367/2006 3. pantu Regula Nr. 1049/2001 un it īpaši tās 4. pants attiecas principā uz jebkuru pieprasījumu piekļūt šādai vides informācijai, kas ir Savienības iestāžu vai struktūru rīcībā, Regulas Nr. 1367/2006 6. pantā papildus ir paredzētas konkrētākas normas attiecībā uz šiem pieprasījumiem, ar kurām daļēji ir atvieglota un daļēji ierobežota piekļuve dokumentiem (spriedums, 2013. gada 14. novembris, *LPN* un Somija/Komisija, C-514/11 P un C-605/11 P, EU:C:2013:738, 53. punkts).

66 It īpaši no Regulas Nr. 1367/2006 6. panta 1. punkta otrā teikuma izriet, ka – tostarp attiecībā uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta pirmajā teikumā paredzēto izņēmumu – atteikuma pamats ir jāinterpretē šauri, ņemot vērā sabiedrības intereses informācijas izpaušanā un to, vai pieprasītā informācija attiecas uz emisijām vidē (šajā ziņā skat. spriedumu, 2013. gada 14. novembris, *LPN* un Somija/Komisija, C-514/11 P un C-605/11 P, EU:C:2013:738, 83. punkts).

67 Tieši šo normu un principu gaismā ir jāizvērtē pirmā apelācijas sūdzības pamata pirmā daļa.

68 Pārsūdzētā sprieduma 79.–82. punktā Vispārējā tiesa uzskatīja, pirmkārt, ka konkrētajā gadījumā aplūkotais lēmumpieņemšanas process ir administratīvs process ar mērķi nodrošināt bezmaksas emisijas kvotu saskaņotu piešķiršanu un ka apstrīdētā lēmuma pieņemšanas datumā šis administratīvais process vēl nebija pabeigts.

69 Otrkārt, tā norādīja, ka minētais administratīvais process ir "pastiprinātas aizsardzības vērts". Proti, pastāvot lielāks risks, ka piekļuve šiem iekšējiem dokumentiem, kas ir daļa no attiecīgās procedūras, negatīvi ietekmēs lēmumpieņemšanas procesu. Ieinteresētās personas varētu izmantot šo informāciju, lai mēģinātu veikt mērķtiecīgu ietekmēšanu, kas it īpaši varētu kaitēt galīgā lēmuma kvalitātei.

70 Treškārt, tā norādīja, ka administratīvajos procesos ir jāņem vērā stingri termiņi, kuru ievērošana varētu tikt apdraudēta, ja Komisijai procesa laikā būtu jāizskata un jāatbild uz reakcijām uz apspriedēm, kas notikušas Komisijā.

71 Ceturtkārt, tā secināja, ka Komisijas administratīvā darbība neprasa piekļuvi dokumentiem, kas būtu tikpat plaša kā ar Savienības iestādes leģislatīvo darbību saistītā piekļuve, kurai atbilstoši Regulas Nr. 1049/2001 preambulas 6. apsvērumam ir jābūt pilnīgākai.

72 Turpinājumā, pārsūdzētā sprieduma 86.–90. punktā, Vispārējā tiesa noraidīja *Saint-Gobain* argumentu, saskaņā ar kuru pieprasītā informācija attiecās nevis uz pārbaudi, ko Komisija veica attiecībā uz saskaņā ar Lēmuma 2011/278 15. panta 1. punktu dalībvalstu nosūtīto informāciju, bet gan uz tabulu, ko Vācijas iestādes bija nosūtījušas Komisijai, un tātad nevarēja tikt uzskatīta par tādu, kas attiektos uz lēmumpieņemšanas procesu pašu par sevi.

73 Lai izdarītu šādu secinājumu, Vispārējā tiesa norādīja, ka, lietojot izteicienu "skar jautājumu", likumdevējs nav vēlējies ierobežot informācijas, uz kuru attiecas Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta pirmajā daļā paredzētais izņēmums, tvērumu tādējādi, ka tā aptvertu tikai attiecīgā lēmumpieņemšanas procesa gaitā sagatavotos dokumentus, un ka šī izteiciena lietošana ļauj minēto normu piemērot arī dokumentiem, kas ir tieši saistīti ar šajā procesā aplūkotajiem jautājumiem.

74 Tātad Vispārējās tiesas ieskatā, tā kā informācija, kurai *Saint-Gobain* lūdza piekļuvi, ir tieši saistīta ar lēmumpieņemšanas procesā, kas vēl nebija pabeigts apstrīdētā lēmuma pieņemšanas brīdī, izskatīto jautājumu, tā "skar jautājumu, par ko iestāde vēl nav pieņēmusi lēmumu".

75 Ir jākonstatē, ka Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta pirmās daļas interpretācija, ko sniegusi Vispārējā tiesa, sajaucot lēmumpieņemšanas procesa un administratīvā procesa jēdzienus, paplašina šajā tiesību normā paredzētā piekļuves tiesību izņēmuma piemērošanas jomu tiktāl, ka Savienības iestādei tiek ļauts atteikt piekļuvi jebkādam tās rīcībā dokumentam, tostarp dokumentiem, kas ietver vides informāciju, ja šis dokuments ir tieši saistīts ar administratīvajā procesā, kas vēl nav pabeigts šajā iestādē, aplūkotiem jautājumiem.

76 Tomēr šajā tiesību normā paredzētais "lēmumpieņemšanas procesa" jēdziens ir jāsaprot tādējādi, ka tas attiecas uz lēmumu pieņemšanu, neietverot visu administratīvo procesu, kura rezultātā tiek pieņemts šis lēmums, kopumā.

77 Šāda interpretācija vispirms izriet no minētās tiesību normas paša teksta, kurā ir atsauce uz dokumentiem, kas "skar jautājumu, par ko [Savienības iestāde] nav pieņēmusi lēmumu".

78 Tālāk šī interpretācija atbilst prasībai Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta pirmo teikumu interpretēt šauri, kas ir vēl jo striktāka tāpēc, ka dokumenti, kurus lūgts paziņot, ietver vides informāciju.

79 Visbeidzot saistībā ar šādiem dokumentiem minētā interpretācija ir saistoša, ņemot vērā arī Regulas Nr. 1367/2006 mērķi, kas atbilstoši tās nosaukumam ir piemērot Savienības iestādēm un struktūrām Orhūsas konvencijas noteikumus.

80 Ir taisnība, ka šīs regulas 6. pantā ir vienīgi norādīts, ka Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta pirmajā daļā paredzētais izņēmums ir jāinterpretē šauri, nekonkretizējot "lēmumu pieņemšanas procesa" jēdzienu šīs normas izpratnē.

81 Tomēr, kā to norādījis ģenerāladvokāts savu secinājumu 76. punktā, saskaņā ar Orhūsas konvencijas 4. panta 4. punkta a) apakšpunktu pieteikums par piekļuvi vides informācijai var tikt atteikts gadījumā, ja šīs informācijas izpaušana nelabvēlīgi ietekmētu valsts iestāžu apspriežu konfidencialitāti, ja šāda konfidencialitāte ir paredzēta tiesību aktos, nevis visu administratīvo procesu, kura nobeigumā šīs iestādes apspriežas, kopumā.

82 Šajā kontekstā tātad vispirms ir jānorāda, ka apstāklis, kuru Vispārējā tiesa atgādinājusi pārsūdzētā sprieduma 79. punktā, saskaņā ar kuru apstrīdētā lēmuma pieņemšanas datumā attiecīgais administratīvais process vēl nebija pabeigts, pats par sevi neļauj pierādīt, ka pieprasīto dokumentu izpaušana nopietni kaitētu Komisijas lēmumpieņemšanas procesam.

83 Tālāk, pretēji pārsūdzētā sprieduma 80. punktā ietvertajam apgalvojumam, ka attiecīgais administratīvais process esot pastiprinātas aizsardzības vērts, īstenībā priekšroka ir jādod pienākumam Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta pirmajā daļā paredzēto izņēmumu interpretēt šauri, kā Vispārējā tiesa pati pareizi norādījusi pārsūdzētā sprieduma 63. punktā. Tātad ar vienkāršu atsauci uz negatīvu seku risku saistībā ar piekļuvi iekšējiem dokumentiem un iespējamību, ka ieinteresētās personas varētu ietekmēt procesu, nevar pietikt, lai pierādītu, ka minēto dokumentu izpaušana būtiski kaitētu attiecīgās iestādes lēmumpieņemšanas procesam.

84 Turklāt, lai gan saskaņā ar Regulas Nr. 1367/2006 preambulas 2. apsvērumu ir jānodrošina sabiedrībai patiesas iespējas piedalīties ar vidi saistītu lēmumu pieņemšanā, tādējādi palielinot atbildību par lēmumu pieņemšanu un tās pārskatāmību, tomēr minētajā regulā – pretēji tam, ko norādījusi Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 81. punktā, – nemaz nav prasīts, lai Komisija izskatītu vai atbildētu uz sabiedrības reakciju saistībā ar tādu dokumentu izpaušanu, kas ietver vides informāciju, attiecas uz nepabeigtu administratīvu procesu un atspoguļo diskusijas, kas notikušas Komisijā. Šajos apstākļos tātad nevar tikt secināts, ka šāda izpaušana apdraudētu Komisijas vadīto administratīvo procesu termiņu ievērošanu.

85 Visbeidzot ir jāatgādina, ka, lai gan Komisijas administratīvā darbība neprasa piekļuvi dokumentiem, kas būtu tikpat plaša kā ar Savienības iestādes leģislatīvo darbību saistītā piekļuve, tas nekādi nenozīmē, ka tā neietilpst Regulas Nr. 1049/2001 piemērošanas jomā, jo šī regula – saskaņā ar tās 2. panta 3. punktu – attiecas uz visiem iestādes dokumentiem, proti, dokumentiem, ko tā ir izdevusi, saņēmusi vai kuri ir tās rīcībā, jebkurā Savienības darbības jomā (šajā ziņā skat. spriedumu, 2011. gada 21. jūlijs, Zviedrija/*MyTravel* un Komisija, C-506/08 P, EU:C:2011:496, 87. un 88. punkts un tajos minētā judikatūra).

86 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, ir jāsecina, ka, minētās regulas 4. panta 3. punkta pirmo daļu neinterpretējot šauri, kā tas prasīts Regulas Nr. 1367/2006 6. panta 1. punkta otrajā teikumā, Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā.

87 Līdz ar to, tā kā pirmā apelācijas sūdzības pamata pirmā daļa ir pamatota, pārsūdzētais spriedums ir jāatceļ, nepārbaudot šī pamata otro daļu un otro apelācijas sūdzības pamatu.

Par pārsūdzētā sprieduma atcelšanas sekām

88 Saskaņā ar Eiropas Savienības Tiesas statūtu 61. panta pirmo daļu, ja Tiesa atceļ Vispārējās tiesas nolēmumu, tā var nodot lietu atpakaļ sprieduma taisīšanai Vispārējā tiesā vai pati taisīt galīgo spriedumu attiecīgajā lietā, ja to ļauj tiesvedības stadija.

89 Konkrētajā gadījumā Tiesai pašai ir jātaisa galīgais spriedums lietā, jo to ļauj tiesvedības stadija.

90 Savā prasības pieteikumā par atcelšanu *Saint-Gobain* izvirzīja divus prasības pamatus, pirmais no kuriem attiecas uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta pirmās daļas, to aplūkojot kopsakarā ar Regulas Nr. 1367/2006 2. panta 1. punkta d) apakšpunkta iii) punktu un 6. panta 1. punkta otro teikumu, pārkāpumu.

91 Kā atgādināts šā sprieduma 25.–28. punktā, Komisija apstrīdētajā lēmumā uzskatīja, ka attiecīgās informācijas pilnīga izpaušana ļautu sabiedrībai un, it īpaši, attiecīgajiem uzņēmumiem izvirzīt jautājumus vai izteikt kritiku attiecībā uz dalībvalstu nosūtīto informāciju un ka tas radītu iejaukšanās risku lēmumpieņemšanas procesā gan Komisijā, gan dalībvalstīs. Šī iejaukšanās savukārt varot būtiski aizkavēt minēto lēmumpieņemšanas procesu un kaitēt dialogam starp Komisiju un dalībvalstīm. Komisija tāpat uzskatīja, ka ir nozīme apstāklim, ka tā vēl nebija pieņēmusi lēmumu saistībā ar minēto informāciju un ka bija ļoti gaidāms, ka šāds lēmums tiks pieņemts paredzētajā termiņā. Šī iestāde piebilda, ka konkrētajā gadījumā bija ļoti būtiski nodrošināt, lai attiecīgais lēmums varētu tikt pieņemts bez jebkādas ārējās iejaukšanās, un saglabāt savstarpējas uzticēšanās gaisotni attiecībās starp Komisiju un Vācijas iestādēm.

92 Taču, ņemot vērā šā sprieduma 75.–81. punktā izklāstīto, šādi apsvērumi nevar likt secināt, ka vides informācijas izpaušana būtiski kaitētu Komisijas lēmumpieņemšanas procesam Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta pirmās daļas, to aplūkojot saistībā ar Regulas Nr. 1367/2006 6. panta 1. punkta otro teikumu, izpratnē.

93 Līdz ar to ir jāapmierina pirmais prasības pamats un jāatceļ apstrīdētais lēmums, nepastāvot nepieciešamībai izskatīt otro šīs prasības pamatu.

Par tiesāšanās izdevumiem

94 Atbilstoši Reglamenta 138. panta 1. punktam, kas ir piemērojams apelācijas tiesvedībā, pamatojoties uz tā 184. panta 1. punktu, lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs.

95 Tā kā Komisijai spriedums ir nelabvēlīgs un *Saint-Gobain* ir prasījusi piespriest tai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, Komisijai jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, kas *Saint-Gobain* radušies gan pirmajā instancē, gan šajā apelācijas tiesvedībā.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (piektā palāta) nospriež:

1) **atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2014. gada 11. decembra spriedumu *Saint-Gobain Glass Deutschland*/Komisija (T-476/12, nav publicēts, EU:T:2014:1059);**

2) atcelt Komisijas 2013. gada 17. janvāra lēmumu, ar kuru atteikta pilnīga piekļuve sarakstam, ko Vācijas Federatīvā Republika Komisijai nosūtījusi Komisijas 2011. gada 27. aprīļa Lēmuma 2011/278/ES, ar kuru visā Savienībā nosaka pagaidu noteikumus saskaņotai bezmaksas emisiju kvotu sadalei atbilstoši 10.a pantam Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā 2003/87/EK, 15. panta 1. punktā paredzētās procedūras ietvaros, ciktāl šajā dokumentā ir iekļauta informācija par noteiktām Vācijas teritorijā esošām *Saint-Gobain Glass Deutschland GmbH* iekārtām, kura attiecas uz provizorisko kvotu sadali, kā arī darbībām un jaudas līmeņiem attiecībā uz oglekļa dioksīda (CO_2) emisijām 2005.–2010. gadā, iekārtu efektivitāti un laikposmam no 2013. līdz 2020. gadam piešķirtajām provizoriskajām ikgadējām emisijas kvotām;

3) Eiropas Komisija atlīdzina tiesāšanās izdevumus, kas *Saint-Gobain Glass Deutschland GmbH* radušies gan pirmajā instancē, gan šajā apelācijas tiesvedībā.

[Paraksti]